

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Marie Kocourkové a soudců Mgr. Heleny Konečné a JUDr. Pavla Kumprechta ve věci žalobkyně obchodní společnosti **Eurospol – Trading, společnost s ručením omezeným**, se sídlem Dvůr Králové nad Labem, Revoluční 65, zast. společností UNTAX, s.r.o., se sídlem Praha 10, Tovární 256/14, proti **Generálnímu ředitelství cel**, se sídlem Praha 4, Budějovická 7, v řízení o žalobě proti rozhodnutím Celního ředitelství v Hradci Králové ze dne 26.11.2012, č.j. 9443-2/2012-060100-21, 9443-3/2012-060100-21, 9443-4/2012-060100-21, 9443-5/2012-060100-21, 9443-6/2012-060100-21, t a k t o :

I. **Žaloba se z a m í t á .**

II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutími ze dne 26.11.2012, č.j. 9443-2/2012-060100-21, 9443-3/2012-060100-21, 9443-4/2012-060100-21, 9443-5/2012-060100-21, 9443-6/2012-060100-21 Celní ředitelství Hradec Králové (dále jen „žalovaný“) zamítl odvolání žalobkyně do rozhodnutí Celního úřadu v Trutnově (dále jen „celní úřad“) ze dne 10.8.2012, č.j. 7548/2012-126100-002, č.j. 7551/2012-126100-002, č.j. 7554/2012-126100-002, č.j.7556/2012-126100-002 a 7561/2012-126100-002 a tato rozhodnutí potvrdil. Citovanými rozhodnutími celní úřad dle § 113 odst. 1 písm. c) zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu v platném znění (dále jen „daňový řád“) zamítl odvolání žalobkyně do dodatečných platebních výměrů na spotřební daň a penále (rozhodnutí ze dne 28.5.2012, č.j. 4712/2012-126100-024, 4713/2012-126100-024,

4714/2012-126100-024 a 4715/2012-126100-024) a platebního výměru na pokutu za opožděné tvrzení daně (ze dne 29.5.2012, č.j. 4975/2012-126100-024) a odvolací řízení zastavil. Žalovaný ve shodě s celním úřadem dospěl k závěru, že odvolání do jmenovaných platebních výměrů bylo podáno opožděně. Nesouhlasil s názorem žalobkyně, že platební výměry nebyly řádně doručeny zástupkyni žalobkyně D.P., které byla udělena neomezená plná moc. Tvrdil, že tato plná moc ze dne 22.1.2007 byla celnímu úřadu předložena až dne 12.9.2012, tedy po vydání dodatečných platebních výměrů na daň a platebního výměru na pokutu za opožděné tvrzení daně. V reakci na odvolací námitky konstatoval, že neexistuje žádný doktrinální ani zákonný důvod (a to ani při uplatnění odvolatelem zmíněných zásad daňového řízení), aby potencionální adresáti plných mocí po jejich existenci pátrali. Dle ust. § 27 odst. 2 daňového řádu je plná moc vůči správci daně účinná až od okamžiku jejího uplatnění u tohoto správce daně.

Ve včas podané žalobě žalobkyně uvedla, že se proti všem vpředu zmíněným platebním výměrům na spotřební daň a pokutu za opožděné tvrzení daně odvolala prostřednictvím své zástupkyně D.P., a to dne 10. července 2012 podáním do datové schránky. Žalobkyně nesouhlasila s tvrzením celního úřadu a žalovaného, že lhůta pro podání odvolání marně uplynula dnem 9. července 2012. Cítila se být zbavena práva na odvolání proti platebním výměrům a v důsledku toho se její majetek zmenšil. To žalobkyně označila za zásah do jejích veřejných subjektivních práv.

Žalobkyně trvala na tom, že celní úřad předmětné dodatečné platební výměry a platební výměr na pokutu za opožděné tvrzení daně nedoručoval podle zákona, když je měl podle ust. § 41 odst. 1 daňového řádu, doručit D.P., zástupci žalobkyně na základě plné moci ze dne 22.1.2007. Z uvedeného žalobkyně dovozuje, že pokud nebyly platební výměry řádně a podle zákona doručeny, nezačala odvolací lhůta ani plynout. Proto nemohlo dojít ke zmeškání lhůty k podání odvolání. Poukázala na ust. § 101 odst. 5 in fine, § 101 odst. 6 a § 41 odst. 1 daňového řádu a tvrdila, že posledně citované ustanovení je promítnutím Ústavou ČR garantovaného práva na právní pomoc v řízení před správními orgány do jednoduchého práva. Protože nebyl zástupce informován o rozhodnutích příslušného správního orgánu (v tomto případě prvostupňového správního orgánu), mohla by zastoupená osoba v řízení snadno dojít újmě v důsledku faktického vyloučení zástupce z příslušného řízení a tím tedy i právní pomoci. To se v posuzovaných případech stalo. Žalobkyně je totiž v řízení zastoupena zástupcem, konkrétně pak daňovou poradkyní D.P., a to na základě plné moci ze dne 22.1.2007, která byla založena u Finančního úřadu ve Dvoře Králové nad Labem. Jejím předmětem je pak zastoupení "ve všech daňových věcech v souladu s ust. § 10 odst. 3 zákona č. 337/1992 Sb., v platném znění včetně zpracování daňového přiznání podle § 40 odst. 3) citovaného zákona". Z vymezení předmětu zmocnění je dle žalobkyně zřetelné, že se jedná o plnou moc pro daňové řízení neomezenou. Zmocněný zástupce D.P. je tedy zástupcem také ve věcech týkajících se daně spotřební, kterou žalovaný, resp. celní úřad, spravuje a měly jí být zmíněné platební výměry doručeny. To se však nestalo a celní úřad nesprávně doručoval samotné žalobkyni. Lhůta k podání odvolání proti dodatečným platebním výměrům a platebnímu výměru na pokutu za opožděné tvrzení daně proto dosud nepočala plynout.

Žalobkyně dále zpochybnila argumentaci žalovaného poukazující na přímou účast jednatele žalobkyně pana M. P. v řízení. Označila ji za zcela nesprávnou, když zastoupení žalobkyně nevylučuje, aby úkony v daňovém řízení prováděla sama.

Za nepřipadnou označila žalobkyně i argumentaci žalovaného, který si vypomohl použitím občanského práva (*per analogiam iuris*). Přehlédl však, že se nenachází na poli práva soukromého, ale práva veřejného, tudíž jím užitá analogie se soukromým právem je nesprávná.

Podle žalobkyně celní úřad a žalovaný jsou v postavení správce daně a vedou se žalobkyní daňové řízení. Udělené zmocnění D.P.bezesporu dopadá u i na jimi prováděné úkony. Ve světle citovaného ustanovení § 5 odst. 3 daňového řádu bylo povinností žalovaného resp. celního úřadu si zjistit u jiného správce daně, zda u něj není založena plná moc, která by dopadala i na řízení jimi vedené. Pakliže tak neučinili, porušili své povinnosti. V době udělení plné moci D.P.nebylo podmínkou účinnosti zmocnění vůči správci daně její uplatnění přímo u něj. Ustanovení § 27 odst. 2 daňového řádu je totiž účinné až od 1. ledna 2011, tedy dávno poté, co žalobkyně svého zástupce k zastupování zmocnila.

Ze shora uvedené argumentace dle názoru žalobkyně plyne závěr, že celní úřad pochybil, když odvolací řízení pro zmeškání lhůty zastavil. Nelze připustit, aby pro jeho pochybení spočívající v tom, že si neopatřil u jiného správce daně neomezenou plnou moc udělenou dne 22.1.2007 D.P., byla žalobkyně zbavena práva odvolat se proti předmětným dodatečným platebním výměrům a proti platebnímu výměru na pokutu za opožděné tvrzení daně.

Žalobkyně v závěru navrhl, aby žalobou napadená rozhodnutí žalovaného a jím předcházející rozhodnutí celního úřadu byla pro nezákonnost zrušena a věc vrácena k dalšímu řízení.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních námitek v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen "s.ř.s."). Učinil tak bez nařízení jednání dle § 51 odst. 1 s.ř.s., když souhlas žalobkyně i žalovaného s takovým postupem byl dán za dodržení podmínek stanovených ve větě druhé zmíněného zákonného ustanovení. O věci usoudil následovně.

Úvodem je možné konstatovat, že mezi účastníky není skutkový stav sporný. Základní otázkou, kterou je třeba posoudit je, zda odvolání do dodatečných platebních výměrů a platebního výměru na pokutu za opožděné tvrzení daně bylo podáno včas. Žalobkyně tvrdila, že ze strany celního úřadu nedošlo k jejich řádnému doručení, neboť byly doručeny jen jí, nikoli její zástupkyni D.P.

Z obsahu správního spisu vyplývá, že dodatečné platební výměry na spotřební daň a penále (rozhodnutí ze dne 28.5.2012, č.j. 4712/2012-126100-024, 4713/2012-126100-024, 4714/2012-126100-024 a 4715/2012-126100-024) byly doručeny žalobkyni do datové schránky dne 8.6.2012, platební výměr na pokutu za opožděné tvrzení daně (ze dne 29.5.2012, č.j. 4975/2012-126100-024) dne 9.6.2012. Odvolání žalobkyně, zaslané D.P.bylo dodáno do datové schránky celního úřadu dne 10.7.2012. Ve správním spise je přiložena i plná moc ze dne 22.1.2007 udělená

žalobkyní daňové poradkyni D.P. „k zastupování ve všech daňových věcech v souladu s ust. § 10 odst. 3 zákona č. 337/1992 Sb., v platném znění včetně zpracování daňového přiznání dle § 40 odst. 3 citovaného zákona.“ Ta byla dle podacího razítka předložena dne 24.1.2007 Finančnímu úřadu ve Dvoře Králové nad Labem. Shora uvedené údaje jsou ve shodě s obsahem rozhodnutí žalovaného i celního úřadu a s obsahem podané žaloby. Účastníci nespoujají ani skutečnost, že tato plná moc byla celnímu úřadu předložena až dne 12.9.2012.

Ze správního spisu lze dále osvědčit, že daňová kontrola spotřební daně byla zahájena dne 30.5.2011, zpráva z této kontroly byla se žalobkyní projednána dne 2.5.2012 a následně byla dne 14.5.2012 vyzvána k podání daňových tvrzení ke spotřební dani za období leden až prosinec 2009 a leden až září 2010, a to ve lhůtě 15 dnů od doručení výzvy. Dne 28.5.2012 pak celní úřad vydal dodatečné platební výměry na spotřební daň pod č.j. 4712/2012-126100-024, 4713/2012-126100-024, 4714/2012-126100-024 a 4715/2012-126100-024, a dne 29.5.2012 pod č.j. 4975/2012-126100-024 i platební výměr na pokutu za pozdní tvrzení daně dle § 250 daňového řádu.

Vzhledem ke shora popsanému skutkovému stavu je nepochybné, že řízení, jehož výsledkem bylo vydání dodatečných platebních výměrů, bylo se žalobkyní ve smyslu ust. § 134 odst. 3 daňového řádu zahájeno za účinnosti daňového řádu. Podle jeho § 27 odst. 1 (tedy ve znění platném od 1.3.2011) *osoba zúčastněná na správě daní si může zvolit zmocněnce, s výjimkou případů, kdy má při správě daní něco osobně vykonat. Plná moc je vůči správci daně účinná od okamžiku jejího uplatnění u tohoto správce daně (odst. 2 cit ust.)* Podle odst. 3 *je plná moc účinná i vůči jinému správci daně po změně místní příslušnosti, vůči správci daně, který provádí úkony na základě dožadání, jakož i vůči dalším správcům daně, pokud vedou řízení ve věci, pro kterou byla plná moc uplatněna.*

Krajský soud shora popsaná skutková zjištění posoudil z pohledu citovaných ustanovení daňového řádu a dospěl k jednoznačnému závěru, že doručení uvedených platebních výměrů jen žalobkyni bylo řádným doručením. Plná moc ze dne 22.1.2007 udělená žalobkyní D.P. a předložená dne 24.1.2007 Finančnímu úřadu ve Dvoře Králové nad Labem nebyla k datu vydání platebních výměrů účinná vůči Celnímu úřadu v Trutnově, neboť u něho nebyla ve smyslu ust. § 27 odst. 1 daňového řádu uplatněna. Žalobkyně se proto neprávem domáhá, aby soud hodnotil postup celního úřadu a žalovaného jako porušení ústavou garantovaného práva na právní pomoc v řízení před správními orgány. Žalobkyni nic nebránilo obrátit se na svého zástupce D.P. a v zákonné lhůtě třiceti dnů podat odvolání. Této možnosti však nevyužila.

Žalobkyni byly dodatečné platební výměry doručeny dne 8.6.2012, platební výměr na pokutu za opožděné tvrzení daně dne 9.6.2012. Lhůta k odvolání uplynula u všech rozhodnutí dne 9.7.2012. Odvolání podala za žalobkyni D.P. do datové schránky celního úřadu až dne 10.7.2012. Proto lze uzavřít, že odvolání do platebních výměrů bylo podáno opožděně a pokud ho celní úřad v souladu s ustanovením § 113 odst. 1 písm. c) daňového řádu zamítl, postupoval v souladu se zákonem.

Žalobkyně dále opřela svoji argumentaci o včasnosti podaného odvolání také o ustanovení § 5 odst. 3 daňového řádu podle kterého *správce daně šetří práva a právem chráněné zájmy daňových subjektů a třetích osob (dále jen „osoba zúčastněná na správě daní“) v souladu s právními předpisy a používá při vyžadování plnění jejich povinností jen takové prostředky, které je nejméně zatěžují a ještě umožňují dosáhnout cíle správy daní.* Tvrdila, že bylo povinností žalovaného resp. prvostupňového správce daně si zjistit u jiného správce daně, zda u něj není založena plná moc, která by dopadala i na řízení jimi vedené. Protože tak správní orgány tak neučinily, porušili své povinnosti, neboť v době udělení plné moci D.P. nebylo podmínkou účinnosti zmocnění vůči správci daně jeho uplatnění přímo u něj. Poukázala na to, že ustanovení § 27 odst. 2 daňového řádu je účinné až od 1.1.2011, tedy dávno poté, co žalobkyně svého zástupce k zastupování zmocnila.

Krajský soud s poukazem na ust. § 264 odst. 2 daňového řádu uznává, že plná moc ze dne 22.1.2007 zůstává v platnosti, nicméně zastává ve shodě se žalovaným názor, že i kdyby se jednalo o plnou moc neomezenou, byla by účinná pouze vůči správci daně, u něhož byla uplatněna, tedy vůči Finančnímu úřadu ve Dvoře Králové nad Labem, který ji zjevně hodnotil jako plnou moc k řízením probíhajícím před tímto úřadem. Žalobkyně nedala pokyn k tomu aby byla postoupena jinému správci daně a celní úřad nebyl povinen z vlastní iniciativy zjišťovat, zda nemá žalobkyně u jiného správce daně takovou plnou moc uloženou. Pro takový postup není ani nebyl dán žádný zákonný důvod. Do účinnosti daňového řádu by se při akceptování výkladu, který zastala žalobkyně, musel správce daně před každým úkonem vždy dotázat ostatních správců daně, zda u nich taková plná moc nebyla daňovým subjektem uložena. Takový postup by byl zcela absurdní, zatěžující správce daně nad únosnou míru a nepochybně by ztížil, ne-li zcela paralyzoval jejich činnost. I když zákon č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků neměl ustanovení, které by odpovídalo svým obsahem § 27 odst. 2 daňového řádu, je třeba plnou moc uplatněnou u správce daně před 1.1.2011 a prokazující vztah zastoupení mezi daňovým subjektem a jeho zástupcem, pokládat vůči konkrétnímu správci daně za účinnou až od okamžiku, kdy je mu předložena.

Celní úřad dle krajského soudu proto zcela v souladu se zákonem doručil dodatečné platební výměry na daň a platební výměr na pokutu za pozdní tvrzení daně přímo žalobkyni, když o plné moci uložené u Finančního úřadu ve Dvoře Králové nad Labem nevěděl a nebyl povinen si možnost uložení plné moci u jiného správce ověřovat. Celní úřad a následně žalovaný se s uplatněnými odvolacími námitkami, které jsou shodné s námitkami žalobními, dostatečně vypořádal, krajský soud na jeho odůvodnění odkazuje.

Z výše uvedených důvodů krajský soud žalobu jako nedůvodnou dle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s. Podle něj má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V řízení před krajským soudem žalobkyně úspěch neměla, žalovaný náhradu nákladů řízení nepožadoval a krajský soud ani nezjistil, že by mu nějaké takové náklady vznikly. Vzhledem k tomu bylo rozhodnuto o náhradě nákladů řízení tak, jak je uvedeno ve výroku II. tohoto rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V Hradci Králové dne 28. listopadu 2014

Mgr. Marie Kocourková, v.r.
předsedkyně senátu